

Lessons and Legacies in *Massekhet Avot*

Chapter 4

<p>1 <i>Mishna, Avot 4:5</i></p> <p>Rabbi Ishmael his son said: He who learns in order to teach, it is granted to him to study and to teach.</p> <p>But he who learns in order to practice, it is granted to him to learn and to teach and to practice.</p>	<p>משנה, אבות ד:ה</p> <p>רבי ישמעאל בנו אומר, הלומד תורה על מנת ללמד, מספיקין בידו ללמד וללמד.</p> <p>והלומד על מנת לעשות, מספיקין בידו ללמד וללמד לשמר ולעשות.</p>
<p>2 <i>Mishna, Avot 4:5</i></p> <p>Rabbi Zadok said: do not make them a crown for self-exaltation, nor a spade with which to dig. So too Hillel used to say, "And he that puts the crown to his own use shall perish." Thus you have learned, anyone who derives worldly benefit from the words of the Torah, removes his life from the world.</p>	<p>משנה, אבות ד:ה</p> <p>רבי צדוק אומר, אל תעשים עטרה להתגדל בהם, ולא קרדם להפר בהם. וכך היה הלל אומר, ודאשתמש בתגא, חלף. הא למדת, כל הנהנה מדברי תורה, נוטל חייו מן העולם:</p>
<p>3 <i>Mishna, Avot, 1:3</i></p> <p>Antigonus, man of Socho, received [the oral tradition] from Shimon the Righteous. He used to say: do not be like servants who serve the master in order to receive a prize, but be like servants who serve the master not in order to receive a prize, and let the fear of Heaven be upon you.</p>	<p>משנה, אבות א:ג</p> <p>אנטיוגנוס איש סוכו קבל משמעון הצדיק. הוא היה אומר, אל תהיו כעבדים המשמשין את הרב על מנת לקבל פרס, אלא הוו כעבדים המשמשין את הרב שלא על מנת לקבל פרס, ויהי מורא שמים עליכם:</p>
<p>4 <i>Bavli, Avoda Zara, 19a</i></p> <p>The Gemara cites an interpretation of a similar verse: "Happy is the man that fears the Lord... he delights greatly in His mitzvot" (<i>Psalms 112:1</i>). Rabbi Elazar says: The person delights in His mitzvot themselves and not in the reward for performing His mitzvot.</p>	<p>תלמוד בבלי, עבודה זרה, יט עמוד א</p> <p>"אשרי איש ירא [את] ה'... במצותיו חפץ מאד" - אר"א: במצותיו - ולא בשכר מצותיו.</p>
<p>5 <i>Mishna, Avot 4:13</i></p> <p>Rabbi Shimon said: There are three crowns: the crown of Torah, the crown of priesthood, and the crown of royalty, but the crown of a good name supersedes them all.</p>	<p>משנה, אבות ד:יג</p> <p>רבי שמעון אומר, שלשה כתרין הם, כתר תורה וכתר כהנה וכתר מלכות, וכתר שם טוב עולה על גביהן:</p>

Lessons and Legacies in *Massekhet Avot*

<p>6 Commentary of Rambam, <i>Avot</i> 4:5</p> <p>After I decided not to speak about this testament because it is clear and since, knowing that my words will not please most of the great Torah sages - and perhaps any of them. But I will speak about it, without favoring who has come before, and who is to be found today.</p> <p>Know that that which he said not to make the Torah into a spade with which to dig - meaning to say, do not consider it a tool to live by - he explained and said that anyone who benefits in this world from the honor of Torah removes his life from the world - the explanation of which is, from life in the world to come. Yet people have missed this obvious language and thrown it over the backs...</p>	<p>פירוש הרמב"ם, אבות ד:ה</p> <p>כבר רציתי לא לדבר בזה הציווי, לפי שהוא מבואר, וליודעי גם כן שדברי בו לא יאותו לרוב הגדולים בתורה, ואולי לכולם; אבל אומר ולא אחוש, מבלי לשאת פנים למי שקדם ולא למי שנמצא.</p> <p>דע, כי זה כבר אמר: אל תעשה התורה קרדום לחפור בה, כלומר: אל תחשבה כלי לפרנסה, ובאר ואמר שכל מי שיהנה בזה העולם בכבוד תורה שהוא כורת נפשו מחיי העולם הבא. והעלימו בני אדם עיניהם מזו הלשון הגלויה, והשליכוה אחרי גוום...</p>
<p>7 Rambam, Laws of the Study of Torah 3:10</p> <p>Anyone who determines that he should involve himself in Torah study without doing work and derive his livelihood from charity, he desecrates [God's] name, dishonors the Torah, extinguishes the light of faith, brings evil upon himself, and forfeits the life of the world to come, for it is forbidden to derive benefit from the words of Torah in this world.</p> <p>Our Sages declared: "Whoever benefits from the words of Torah forfeits his life in the world." Also, they commanded and declared: "Do not make them a crown to magnify oneself, nor an axe to chop with." Also, they commanded and declared: "Love work and despise Rabbinic positions." All Torah that is not accompanied by work will eventually be negated and lead to sin. Ultimately, such a person will steal from others.</p>	<p>רמב"ם, הלכות תלמוד תורה ג:י</p> <p>כל המשים על לבו שיעסוק בתורה ולא יעשה מלאכה ויתפרנס מן הצדקה הרי זה חלל את השם ובזה את התורה וכבה מאור הדת וגרס /וגרם/ רעה לעצמו ונטל חיייו מן העולם הבא, לפי שאסור ליהנות מדברי תורה בעולם הזה, אמרו חכמים כל הנהנה מדברי תורה נטל חיייו מן העולם, ועוד צוו ואמרו אל תעשם עטרה להתגדל בהן ולא קרדום לחפור בהן, ועוד צוו ואמרו אהוב את המלאכה ושנא את הרבנות וכל תורה שאין עמה מלאכה סופה בטילה וגוררת עון, וסוף אדם זה שיהא מלסטם את הבריות.</p>
<p>8 <i>Commentary</i> of Rashbatz, <i>Avot</i> 4:5</p> <p>[The Sages] said, 'If someone is occupied with Torah not for its sake, it would be preferable for him to have never been created' (<i>Berakhot</i> 17a) [but] this addresses someone who is occupied with Torah in order to antagonize and to boast over people. He</p>	<p>מגן אבות לרשב"ץ על אבות ד:ה</p> <p>ומה שאמרו בפרק היה קורא, שהעוסק בתורה שלא לשמה נוח לו שלא נברא, זהו במי שעוסק בתורה כדי לקנטר ולהתגאות על הבריות, שזה לעולם לא יעסוק בה לשמה</p>

Lessons and Legacies in *Massekhet Avot*

will never be occupied with it for its own sake, and his involvement with it desecrates the honor of the Torah and turns it into a tool for his honor, as in turning gold into a crown for his head...

Rabbi Eleazar b. Rabbi Zadok says, Do things for the sake of their performance, and discuss them for the sake of Heaven. Do not make them a crown with which to become glorified, nor make them a pick-axe with which to hoe (*Nedarim* 62a)... And so says Rabbi Zadok here, that one must not make of the Torah a crown, to study in order to be called 'Rabbi,' but rather for the sake of Heaven, and Rabbi Zadok did not forbid someone who has merited the crown of Torah to take honor from people, as they said, the honor will ultimately come...

We have seen that many sages were woodchoppers, water drawers, and ground diggers, and this was according to the ways of piety. Or, it was before they became heads of academies, or heads of study. Or, they did not wish that the public needs would be placed upon them. But there is no prohibition in the matter, as is apparent from these accounts.

And we relied upon this to conduct ourselves, to accept a portion from the community, to be appointed rabbi and judge over them. And we implemented this allowance for ourselves only after deliberating upon it, as we wrote in a lengthy pamphlet which we have; and many elder greats of the generation saw it and said, it is straight and proper. We have also seen this allowance practiced by greats before us, pious people and men of action, the Geonim and rabbis whose fingernails were thicker than our belly.

And it is known that the purpose of our service before the sages was not in order to sit at the head. For we had property, and we learned the craft of medicine, as that wisdom sustains its practitioners honorably in the land of Edom. But by the sin of the generation, destruction was decreed in all those lands. Our life was forfeit, and we left all our property there, and whatever we could salvage in our hands we gave to the gentiles, so as to maintain our bearings, and so we would not come into the clutches of coercion. This avenue of allowance that

ובמה שעסק בה חילל כבוד התורה ועשה ממנה כלי לכבודו כמו שעושה מהזהב עטרה לראשו... רבי אלעזר ברבי צדוק אומר, עשה דברים לשם פועלן ודבר בהם לשם שמים ולא תעשם עטרה להתגדל בהם ולא קרדום להיות (עובד) [עודר] בו... וכן אמר רבי צדוק כאן, שלא יעשה מהתורה עטרה ללמוד כדי שיקרא רבי, אלא לשום שמים, ולא אסר רבי צדוק למי שזכה לכתרה של תורה שיטול כבוד מהבריות, שהרי אמרו וסוף הכבוד לבא....

ומצינו בהרבה חכמים שהיו חוטבי עצים ושואבי מים וחופרי קרקעות, זה היה מדרכי חסידות, או היה קודם הגיעם להיות ראשי ישיבות וראשי הסדר, או לא היו רוצים להטיל עליהם צורכי צבור, אבל אין איסור בדבר, כמו שנראה מאלו המעשים.

ועל זה סמכנו לעשות מעשה בעצמינו ליטול פרס מהצבור להתמנות רב ודיין עליהם, ולא נהגנו היתר בעצמינו אלא אחר שנשאנו ונתננו בזה, כמו שכתבנו בקונטרס ארוך שיש לנו, וראו אותו גדולי הדור הזקנים ואמרו ישר וישר. וכן ראינו היתר זה נהוג אצל הגדולים אשר לפנינו חסידים ואנשי מעשה הגאונים ורבנים אשר צפרנם עבה מכרסינו.

וידוע הוא כי תכלית תשמישנו לפני החכמים לא היה כדי לישב בראש, כי נכסים היו לנו ומלאכת הרפואה למדנו אשר החכמה היא תחיה בעליה דרך כבוד בארץ אדום. אבל בעון הדור נגזרה שמד בכל אותן ארצות והיתה לנו נפשנו לשלל והנחנו כל נכסינו שם, והניצול בידינו נתנו אותו לגויים כדי שיעמוד טעמנו בידינו ולא נבא לידי אונס. ודי לנו בזה פתח היתר במה שנהגנו בו כדי

Lessons and Legacies in *Massekhet Avot*

we have adopted was sufficient, so that our Torah could be our craft, and day and night we would not cease. Were the practice of medicine sufficient in this land in which we have become entrenched, we would not have come to this measure, but it is extremely weak. And we do not desire to return to the land of Edom [the Spanish kingdoms], because of the upheaval of those places. Every day, there are new decrees and persecution, and someone who has bitten by a snake is frightened [even] by a rope, as [the Sages] stated in *Midrash*.

שתהיה תורתנו אומנותנו ויום ולילה לא נשבות. ואילו היתה מלאכת הרפואה מספקת בארץ הזאת אשר נשתקענו בה, לא באנו לידי מדה זו, אבל היא גרועה מאד, ולשוב לארץ אדום לא רצינו מפני בלבול אותן מקומות ובכל יום נתחדשו שם גזירות ושמד, ומאן דנכית ליה חיויא חבלא מדחיל ליה, כמו שהזכירו במדרש רות ובמדרש חזית [פרשה א פסקה יד, ג ד"ה רבי יוחנן].